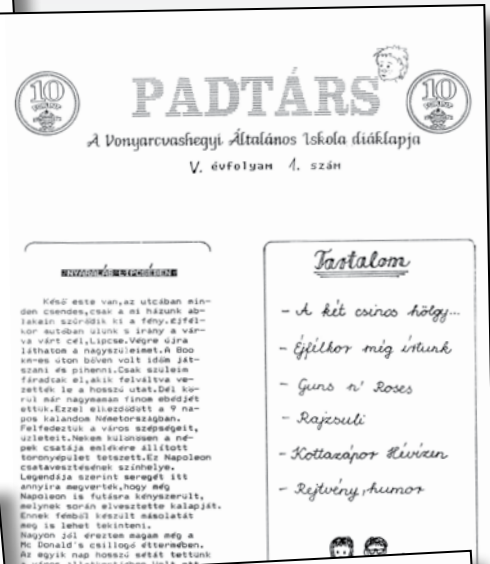

Padtárs 25

A Vonyarcvashegyi Eötvös Károly Általános Iskola diáklapjának jubileumi különszáma

2016. október 8.

Erdei Ferenc
igazgató

1990-1991.

Kizmus Bernadett, Varga Viktória,
Figder Judit, Simon Ancsa, Molnár
Eszter, Baksa Balázs, Horváth
Imre, Sági Brigitta, Seffer Viktória,
Korn Beatrix, Németh Anita, Paizs
Andrea, Gulyás Anikó, Dézsényi Éva,
Bicsérdi Kinga, Skublics Sándor,
Papp Andrea, Bedő Erzsébet, Bíró
Beáta, Nagy Tímea, Szekeres Péter,
Balogh Péter, Mórícz Ágnes, Kaszás
Edina, Jánosa Lilla, Hideg Veronika

1991-1992.

Balogh Ivet, Baksa Veronika, Illés
Márton, Balogh Alexa, Horváth Ildikó,
Lucz Gabriella, Baksa Balázs, Horváth
Imre, Szabó Szilárd, Seffer Viktória,
Figder Judit, Dézsényi Éva, Bicsérdi
Kinga, Nagy Tímea, Szekeres Péter,
Bedő Erzsébet, Bíró Beáta, Papp
Andrea, Hegedüs Melinda, Molnár
Adrienn, Balogh Péter, Mórícz Ágnes

Az iskoláról, a benne végbemenő történe-
sekről sokan hiszik, hogy a mindennapok kicsi-
nyített mása, a felnőttek életének gyermekek
általi modellezése. Nem gondolom, hogy a Vo-
nyarcvashegyi Eötvös Károly Általános Iskola
tevékenységére nagy százalékban igaz lenne
az állítás. Annyiban viszont igen, hogy a lehető
leghatékonyabban szeretnénk felkészíteni ta-
nítványainkat felnőtt életükben való maximális
helytállásra. Tesszük ezt azokkal az eszközökkel,
amelyekről úgy hisszük, a leghatékonyabbak, a
legkorszerűbbek. Az eszközök közül semmilyen
körülmények között nem hiányozhat a kommu-
nikáció.

A jelentőségét évtizedekkel ezelőtt felismerők
valósítottak meg egy olyan elképzelést, amely-
ben egy „tömegkommunikációs” eszközzel szól
diák a társaihoz, kérdezi meg tanárait, az isko-
lájával kapcsolatban állókat. Nevezhetjük tan-
eszköznek, sajátos tanítási módszernek, egy
projekt termékének, de mindenképpen igaz,
hogy a Padtárs jótékony hatásai óriásiak. Fontos
szerepe van a közösségek erősítésében, annak
fontos témáira hívja fel a figyelmet. Vélemény-

formáló szerepénél fogva meghatározó a de-
mokráciára nevelés céljának elérésében.

Huszonöt esztendő nagy időnek számít egy em-
ber életében, de iskolánk történelmének is ha-
todát jelenti. Ugyanakkor ez a két és fél évtized
sok-sok építőelemből tevődik össze, hiszen di-
ákújságíróink általában három-négy évig fejte-
ték ki tevékenységüket a szerkesztőségben. A
kezdetek nehézségeit leküzdők tapasztalataira
építhettek a következők, fejlesztve képességei-
ket. Olyan tollforgatókat tudhat, tudhatott sora-
iban a Padtárs szerkesztősége, akik a tartalom-
mal azonosulva, saját gondolataikat megosztva
a kommunikáció már egy magasabb szintjén
szólnak diáktársaikhoz.

Nagy örömmel, még nagyobb tisztelettel kö-
szöntöm a 25 éves Padtárs jubileuma alkalmá-
ból mindazokat, akik bármilyen módon hozzá-
járultak diáklapunk egy vagy több számának
megjelenéséhez. Külön köszönetemet fejezem
ki Kósa Tamás tanár úrnak, akit úgy gondolom,
méltán említhetek név szerint is, hiszen ő szer-
vezte, mozgatta és természetesen nevelte-ok-
tatta a mindenkori szerkesztőséget.

Valamennyi egykori és mai szerkesztőségi tag-
nak kívánok munkájában sikereket, mindennapi
életében jó egészséget, sok-sok örömet!

Ha eltelik 25 év...

Kósa Tamás
mentortanár
felelős szerkesztő

...és lehetőség van az ünnepre – mert ezt a kort
az ember kicsattanó tettvágygal, hatalmas ter-
vekkel ünnepli –, akkor előre- és hátra egy-
aránt tekint. Hátradől a kényelmes fotelben,
lapozgatja a Padtársat, szemeztet a „korabeli”
hírekben, megkönnyez egy-két szívhez szó-
ló írást, felidéz arcokat, eseményeket: nosz-
talgiázik. Észre sem veszi talán, hogy maga is
„retro” lett. Aztán felriad a mélázásból, s előre
tekint: még annyi érdekeset meg kellene írni!
Ez az előre tekintés, bizalom a jövőben az, ami
azt mondatja velem, hogy októberben is meg-

jelenik a Padtárs, mert vannak idén is olyan
diákok, akik elődeikhez méltó krónikásai a je-
lennek. Olyanok, akik tükröképét adják majd
a vonyarcvashegyi iskola életének mindazok
számára, akik újabb 25 esztendő elteltével be-
lelapoznak iskolaújságunkba.

Mint mentortanárnak, ilyenkor (is) köszö-
net kell mondanom mindazoknak, akik tettek
azért, hogy a fiatal kor határán lavírozó lapunk
megélhette az elmúlt két és fél évtizedet. Há-
lással gondolok azokra a kollégáimra (Kósáné
Szakony Ágnesre, Gelencsér Zoltánra), akik
közreműködtek az újság arculatának kialakítá-
sában, folyamatos szépítgetésében, s azokra is,
akik rendszeres olvasók lévén, véleményük el-

mondásával vettek részt a fejlődésben: túrték a kritikát, állták a sarat egy-egy interjú során. Köszönet illeti a mindenkori iskolavezetőséget, Károly Kálmán és Erdei Ferenc igazgató urakat, községünk önkormányzatát, hogy bizalmukkal megtisztelték szerkesztőségünket, támogatásukkal lehetővé tették a lap manifesztálódását. Köszönet a szakmai támogatásért a Diák- és Ifjúsági Újságírók Országos Egyesületének, az általuk szervezett programokon

Hálás köszönet a Padtárs szerkesztői és olvasói nevében Horváth Imrének, aki hosszú évek óta segít abban, hogy újságunk külalakja egyre szebb legyen, és a különszám megjelenítésében is elévülhetetlen érdemei vannak.

Kósa Tamás

sokat tanulhattunk a lapszerkesztésről, az újságírás szépségéről, hitelességéről. Foglalkozásaink során olyan tapasztalt, profi újságírók is segítettek munkánkat, mint Horányi Árpád

a Zalai Hírlaptól, Lukács József, Tarr Ferenc az MTI-től, vagy Balogh Ferenc a KURÍR-tól, Sváby András és Kereszty Gábor a TV2 szerkesztőségétől.

Ám, a tiszteletlenség leg-halványabb szándékát is kerülve, mindez nem lett volna elégséges, ha nem lettek volna értelemtől csillogó szemű, nehézségeken utat törő, előre látó diákjaink. 25 év alatt 190-200 DI-ÁKÚJSÁGÍRÓ szerkesztette a Padtársat! Igen, így csupa nagy betűvel! Számomra –

eltekintve attól, hogy maradt-e közülük a médiához – ők azok, akik hősei ennek a 25 évnek. Kívánok mindannyiunknak boldog közös születésnapot!

Az én Padtársam – A szavak szabadsága

Korn Anita

Vasárnap dél. Nyitva a laptopom reggel óta. Párhuzamosan két dokumentumon dolgozom. Egy forgatási terven az RTL-es munkámhoz, és itt van ez – a most már nem teljesen üres – lap is, amelyen egy fontos gondolatot kellene sorokba rendeznem. Azt, hogy az én Padtársam nem csak egy diákújság, hanem az a hely, ahol eldöntöttem: a szavakból szeretnék élni. Nem csak olvasni, de leírni, kimondani is szeretném őket sokszor, sokféleképpen.

23 éve léptem be életem első szerkesztőségébe, ahol igazi játéknak tűnt a munka. Bármit leírhatam, amit elképzeltem, amit átéltem, vagy egyszerűen, ami a fejemben járt. A gondolati szabadság pedig már 11 évesen is sokat jelentett nekem. Kósa Tamás pedagógiai módszere a pozitív megerősítés, a tehetséggondozás, az írás, alkotás öröme az átadása volt. Nyitottnak lenni a világra, csapatban dolgozni, tanulni má-

soktól – az újságíró találkozók, a szerkesztőségbe meghívott vendégek, a közös kirándulások mind ezt erősítették. Rengeteg élménnyel, több tucat nyomtatásban megjelent cikkel és három Aranytollal a tarisznyámban léptem ki az iskola kapuján, és indultam el azon az úton, amelyen ma is járok. Azokkal az értékekkel, amelyek ma is fontosak számomra.

Azóta hat szerkesztőségben dolgoztam, több száz riportot forgattam, és több százezer nézőnek készítettem filmeket. A szólásszabadságban, a szavak szabadságában most is hiszek – még ha a mai magyar médiahelyzetben nem is könnyű...

De ezek a sorok most az ünneplésről szólnak, na meg esetemben a nosztalgiáról is, hisz annyi év telt el azóta, hogy utoljára ott állt a Padtársban egy cikk alatt a nevem. A lapzárta, azt hiszem, akkor is zavart egy kicsit – ezzel most sem vagyok másként. Így már csak néhány szó maradt, amit gyorsan és szabadon egymás után rakogatok: köszönöm Padtárs, hogy írhattam a lapjaidra, és persze boldog születésnapot!

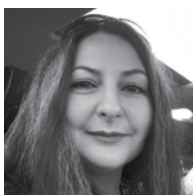
1995-1996.

Korn Anita, Bán Tamás, Kósa Balázs, Szécsi Fatime, Hajdu Cecília, Kiss Viki, Szeles Patrik, Németh Gábor, Németh Katalin, Bujtor Gabriella, Tóth Alexandra, Kiss Zsuzsanna, (Kis) Németh Katalin, Visontai Eszter

1996-1997.

Korn Anita, Ábrahám Kódmén László, Bán Tamás, Fodor Ákos, Hajdu Cecília, Kiss Zsuzsanna, Visontai Eszter, Tóth Alexandra, Gulyás Júlia, Illés Adrienn, Kiss Viktória, Kósa Balázs, Kósa Petra, Németh Katalin, Szeles Patrik, Horváth Krisztina, Németh Gábor, Stern Ibolya

Janknegt-Kaszás Edina

1997-1998.

Diák főszerkesztő: Bán Tamás, tagok: Kósa Balázs, Illés Adrienn, Lóci Natália, Ábrahám Ködmen László, Benke Ramóna, Visontai Eszter, Hajdu Cecília, Kiss Zsuzsanna, Szi Benedek Gergő, Németh Katalin, Kiss Viktória, Németh Gábor, Kósa Petra, Kisházy Virág, Horváth Krisztina

1998-1999.

Diák főszerkesztő: Bán Tamás, tagok: Kósa Balázs, Benke Ramóna, Hajdu Cecília, Kósa Petra, Kisházy Virág, Visontai Eszter, Hajdu Franciska, Illés Adrienn, Major Janka, Németh Katalin, Németh Gábor, Csudai Krisztina, Kiss Csilla, Szi Benedek Gergő

1999-2000.

Diák főszerkesztő: Bán Tamás, tagok: Hajdu Cecília, Kósa Petra, Kisházy Virág, Benke Ramóna, Fodor Ákos, Hajdu Franciska, Kiss Szilvia, Koroncz Eszter, Major Janka, Oszlányi Ádám, Óri Barnabás, Szi Benedek Gergő

2000-2001.

Diák főszerkesztő: Kósa Petra, tagok: Hajdu Cecília, Kisházy Virág, Pálfi Réka, Horváth Gergő, Kiss Szilvi, Tolnai Gábor, Oszman Ádám, Borusz Zsolt, Hajdu Franciska, Pattogató Péter, Vajda Henriett, Koroncz Eszter, Major Janka, Horváth Ákos, Szi Benedek Gergő, Bodó Ádám

2001-2002.

Diák főszerkesztő: Hajdu Franciska, tagok: Major Janka, Pálfi Réka, Horváth Ákos, Koroncz Eszter, Horváth Gergő, Tolnai Gábor, Oszman Ádám, Vajda Henriett, Bodó Ádám, Aranyosi Zsófia, Csala Bori, Ferincz József, Katona Johanna, Kiss Virág, Laposa Zsuzsanna, Major Mátyás, Simon Dóra, Vajda Ildikó, Kiss Csilla, Simon Zsófia

2002-2003.

Diák főszerkesztő: Pálfi Réka, tagok: Horváth Gergő, Hajdu Franciska, Simon Dóra, Tolnai Gábor, Oszman Ádám, Bodó Ádám, Vajda Henriett, Csala Bori, Ferincz József, Laposa Zsuzsanna, Major Mátyás, Kiss Csilla, Simon Zsófia, Rógán Edina, Kiss Szilvia

Csípjete meg! Gyorsan! Ki hiszi el, hogy 25 évvel ezelőtt indult útjára velünk iskolás éveink kísérője, a Padtárs?! Milyen szívesen belenéznek most az első példányokba! Mit írtunk, mit éreztünk akkor?!

Bár nem egészen tegnap történt már, de emlékszem sok mindenre. Amikor délutánonként összeültünk és felolvastuk egymásnak a történeteinket. Amikor „meg kellett írni” egy témát, mindegy, hogy valós volt-e vagy fiktív. A számítógép teremre, ahol sorban álltak a Commodore 64-esek, s miközben mások Szuper Máriót játszottak, mi gépeltük be a cikkeket: kilencvenkettő leütésig mehetett egy sor, a kilencvenöt leütés még ráfért az oldalra, de a kilencvennyolcért már járt egy „ejnyebejnye”. Kósa tanár úr kedvesen rajtunk tartotta a szemét. Gelencsér tanár úr is mindig ott volt a teremben; mihez is kezdtünk volna nélkülük! Mi szorgalmasan gépeltünk, s közben azt is láhattuk, hogyan születik meg Vonyarcvashegy címere a hátunk mögötti képernyőn.

Miért is indul egy iskolaújság? A sulis összegyűjt tanárokat és gyerekeket, mennyi különböző háttér, mennyi hír, történés és gondolat egy viszonylag kis helyen: igazi kincstár. Ebből meríteni kellett, ezt meg kellett mutatni! Mi pedig írtunk. Vera, Lilla és én, a három elválaszthatatlan barátnő. Egyre többet és egyre jobban. Szívvel, ésszel, szenvedéllyel.

„Írok, írok, komponálok, három tollszárt összegyűjtök...” – ez akkoriban mindannyiunk emlékönyvébe bekerült. Vajon mostanában mi áll az emlékönyvekben?

Én már akkor költöttem verseket, amikor még írni sem tudtam. Blökiról, a kutyaíróról szólt az első vers, amit már sikerült papírra vetni. Azután már csak pár lépés volt a tizenévesek világáig, s a Padtársig. Mennyi minden járt a fejünkben, miközben szépen lassan kinyílt számunkra a világ. Mennyi érzés kavargott a szívünkben, amikről nem mindig tudtunk beszélni, de megírni olyan könnyű volt. Barátságról, szerelemről, reményekről, örömről és félelmekről, iskolán belüli és kívüli dolgokról. Mindezt hűen tükrözte a Padtárs, az igazi, aki ott volt mellettünk évekig. „Húsz év múlva az ifjú vándor megpihen” – énekeltek ballagáskor, mit sem sejtve. Pihenésről még szó sincs, pedig néha nagyon rám férne.

A lányom már iskolás. Két padtársa van, mert mások a padok. Nem igazán szeret sem írni, sem olvasni. Még! Mondom én, remélve, hogy a könyvmoly Anyuka ráhatása nála sem marad el. A kisfiam viszont már most született olvasó. Rajong a könyvekért, nemcsak szórakozást, de a tudás forrását is érti és látja bennük, két évének játékos és mély érzékeivel. Nézi, ahogyan Apa és Anya olvas, és ahogyan Anya ír. Több nyelven, mert az anyanyelv mellé felsorakozott még pár másik is, amit irodalmi mélységben és igényes-

séggel illet eljáratítani, mert úgy érdemes. Lassan nyomdába kerül egy négy nyelvű verseskötet; kiszabadul a fiókból és szárnyra kel sok-sok gondolat, mely bejárta a világot azért, hogy most hazatérhessen. Ez volna az én utam...

Így, 25 év után remélem Ti is azok vagytok, amit anno szívókból kívántunk egymásnak: boldogok.

Boldog Évfordulót, Padtárs! Gratulálok! Sok boldogságot minden múltbeli és jelenkori írónak és szerkesztőnek!

Találkozunk legkésőbb 25 év múlva!

Életem

*Köd előttem, köd utánam,
Menedékem, sziklaváram.
Te még vársz és én is várok,
Kinevetjük a világot.*

*Minden reggel eső esik,
A szívemet megfürdeti
Tűzzel, vérrel és olajjal
Kint reked az álmos hajnal.*

-----

*S, majd ha egyszer, egyik éjjel
Egy kiáltás hangzik majd fel,
Jegyesemmel útra kelek,
Illa berek, nádak, erek!*

Janknegt Edina

Kiss Szilvia

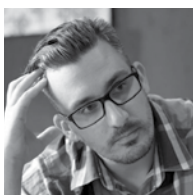

A Padtárs diákújság szerkesztésében a 2000-es évek elején vettem részt. Azóta már millió egy év telt el, és sok minden megváltozott, főleg egy öregdiák szemszögéből, aki kike-

rült a Padtárs hírek világából. Az akkoriban hétfőnként tartott üléseken mindig volt valami érdekes vagy izgalmas (ki)tárgyalni való. Legfőbb emlékeim/élményeim közé a Pokrivtsák Mónikával való találkozás, és egy, a DUE keretein belül fellépő Groovehouse fellépés tartozott.

Emlékkép

Kósa Balázs

Apró voltam, mikor kezdtük, tapasztalatlan, megszeppent és leginkább útkereső. Kerestem a helyem az iskolában, a sportpályán, a suliójság szerkesztőségében, s közhely talán, de igen, így van, kerestem a helyem a nagyvilágban.

Felcseperedtem. Nem lettem újságíró, se esztéta, poétának sem vallanám magam. Nem oktatók nyelvtant, beszédant vagy újságírást. Nem forgatok filmeket, nem készítek interjúkat. Nem az én hangom és arcom, riportjaim szórakoztatnak a képernyőkön szombat esténként, nem én szerkeszték országos televíziós műsorokat, de ismerem ilyen embereket. Nem csak látásból, nem csak futólag. Ismerem azokat a sorokat, amiket pubertás koruk hajnalán papírra vetettek. Ismerem és emlékszem gondolataikra, megfigyelhettem kitartó és lelkes – már akkor is – tehetségek munkáját, dolgozhattam velük és ők már akkor tudták, erre vágynak. Írni szerettek volna, médiasztárok lenni, a szavak forradalmát elhozni hétköznapijainkba. Sikerült nekik.

Hétről hétre, hónapról hónapra ámulatba ejtettek, mert megmutatták, hogy mire is képes egy kisiskolás agya. Milyen sok érzelem bújik meg a kacská kézzel írt vázlatok, esszék, glosszák mögött. Megírták azt, amit akkor talán mindannyian éreztünk, gondoltunk, vállalták a provokációt, hangot adtak nemtetszésüknek, kimondták, amire sokan gondoltunk. Mennyi munka és tudatosság, ami a cikkeikben öntött testet! Alkotak, nem túlzás, alkottunk. Közösén, néha nem egyet értve, de egy cél érdekében, mert a lapnak meg kellett jelennie. Volt ki noszogasson! :) A papír mindent elbír – mondják a szakmában. Hja, nem említettem? Azért csak nem tudtam letenni a ceruzát és elhajtítani a papírt én sem.

Megkaptam az újságtól az alkotás élményét, és aki ezt egyszer megérzi, nem ereszt. Így építész lettem. Pont ezért, hitelesen mondhatom, hogy nem csak a bepötyögött szavaknak, hanem a lerajzolt vonalaknak is súlya van. Főleg, ha az ember egy vasbeton gerendát szerkeszt, vagy egy több emeletes házat skiccel. Vonalat húzok, leginkább számokat kanyarítok, de néha, alkalmadtán van esélyem szavakat is írni. Nostalgia, érdekes maga a szó is, ez is elcsépett lenne? Nem baj. Amikor műszaki leírásokat készítek egy házhoz, ez az érzés fog el. Gépelek – mert már nem írunk kézzel semmit sem – betűket, szavakat, hetyke kis mondatokat fogalmazok meg építészeti koncepciómról, a szerkezet állékonyságáról, a burkolat és tömegformálás esztétikájáról, a funkcionális rendről. Nostalgikus? Ez? Igen az, mert szavakat, olykor egész mondatokat törlek, esztétizálok, korrigálok, stilisztikailag felülbírálok a végén saját magamat is és(!) mindezzel örületbe kergetem a kollégákat. Minek ragozod ezt? – kérdezik. Ez csak egy műszaki leírás! Élvezem? Igen! Mert talán ezzel – ha nem is úgy, mint azok, akik a médiában találták meg a helyüket, de kicsiben én is folytathatom azt a munkát, amelyet ott, édesapámmal, édesanyámmal, hugicámmal, Zoli bával, barátokkal, iskolatársakkal, együtt, velük, veletek elkezdtünk. Lapzárta lesz nemsokára, szokás szerint... Folytassátok, folytassuk, mindenki, ahogy tudja, amire lehetősége van! Boldog születésnapot!

Páratlan pillanat,
Alkalmi arculat.
Diákcsíny, diadal,
Tudatos társulat
Ártatlan ábrándok
Rejtelmes románcok
Sajátos sorstársak

2003-2004.

Diák főszerkesztő: Pálffy Réka,
tagok: Horváth Gergő, Simon Dóra,
Tolnai Gábor, Özman Ádám, Bodó
Ádám, Csala Bori, Ferincz József,
Kiss Csilla, Kiss Szilvia, Bánki Dániel,
Papp Alexandra, Szép Tamás

2004-2005.

Diák főszerkesztő: Ferincz József,
tagok: Simon Dóra, Csala Bori, Bánki
Dániel, Papp Alexandra, Szép Tamás,
Vincze Enikő, Szabó Bence, Tarpál
Bence, Mátrai Dóra, Havasi Rebeka

2005-2006.

Diák főszerkesztő: Papp Alexandra,
tagok: Bánki Noémi, Hauer
Renáta, Mátrai Dóra, Kövér Eszter,
Bánki Dániel, Bertalan Loretta,
Vincze Enikő, Szabó Bence,
Pálmai Bence, Dóczi Martin

2006-2007.

Diák főszerkesztő: Bertalan Loretta,
tagok: Bánki Noémi, Hauer Renáta,
Kövér Eszter, Bánki Dániel, Vincze
Enikő, Szabó Bence, Pálmai Bence,
Dóczi Martin, Bresztovszky Lilla

2007-2008.

Diák főszerkesztő: Mátrai Dóra, tagok:
Bánki Noémi, Figder Dezső, Hauer
Renáta, Pál Dániel, Piko Zsolt, Szabó
Máté, Tóth Benigna, Trzebin Tabea,
Dóczi Martin, Aranyosi Laura, Kövér
Eszter, Lakatos Réka, Szabó Bence

„Az én Padtársam”

Dr. Fodor Ákos

2008-2009.

Diák főszerkesztő: Mátrai Dóra,
tagok: Szabó Levente, Bánki Noémi,
Figder Dezső, Hauer Renáta, Mátrai
Réka, Pikó Zsolt, Szabó Máté, Tóth
Benigna, Trzebin Tabea, Dóczy Martin

2009-2010.

Diák főszerkesztő: Pikó Zsolt, tagok:
Bánki Noémi, Figder Dezső, Hauer
Renáta, Mátrai Réka, Pikó Zsolt, Szabó
Máté, Tóth Benigna, Trzebin Tabea,
Szabó Levente, Gombkötő Renáta,
Keserő Veronika, Szi-Márton Máté

2010-2011.

Diák főszerkesztő: Keserő Veronika,
tagok: Gál Attila, Heilig Réka, Németh
Loretha, Szabó Máté, Antolovics
Adél, Giber Zsófi, Marton Réka,
Mirolya Dorottya, Németh Júlia, Tóth
Nikolett, Zsínkó Dániel, Bánhorváth
Vanda, Bihary Ágnes, Csák Stella,
Szi-Márton Máté, Hüllay Viktória,
Gombkötő Renáta, Szabó Levente

Az ember iskolai padtársa, még ha nem is meghatározó személy az életében, valamiért mégis hosszú ideig beleég az emlékezetébe. Nem feltétlenül jó társaság, néha kifejezetten kellemetlen stílusú és viselkedésű valaki, esetleg heves viták partnere lehet; és van, hogy épp ellenkezőleg: ő lesz a „nagy Ő”, a házi feladatban segítőkész társ, vagy a legmegbízhatóbb barát, aki csendben hallgatja meg lelkünk legtitkosabb kincseit, amint elé tárjuk.

Olyan, mintha metaforikusan egy ismeretlen átutazó lenne életünk vonatán, aki leül velünk beszélgetni, s pár megállóval odébb már ismerten száll le. A vele megélt, szétszórtnak vagy olykor megosztónak hitt emlékeink talaján egy kellemes kapocs szilárdul meg, melyet jó érzéssel emlegethetünk fel a ritkábbá váló személyes találkozásoknál. Nem feltétlenül, de könnyen alakul ki barátság ebből a kapocsból, ami mélyebb viszonyt, és önátadást takar a hivatalosabb padtársnál. Az elképzelt „pad” pedig, ahol együtt ülünk – akár egy parkban lévőre vagy iskolaira gondolunk – mutatja a személyes közelséget, az érinthetőség lehetőségét, melyre bizonyítottan vágyik minden ember: hiszen az emberi ölelés, baráti vállveregetés, vagy a

szimpla kézfogás mindannyiunk számára fontos, hogy megélhessük a szeretetet. Igen: megélhessük, és ne érezzük. Megszokott frázis, hogy a szerelem egy idő után szeretetté változik. A szerelmet lehet érezni (tudja ezt minden diák), a szeretetet viszont csak megélni lehet: mert ha hosszú évekig vagyok valaki mellett – legyen az szülő vagy osztálytárs – gondolhatom vele kapcsolatban, hogy „utálom”, valójában nem őt, hanem csak valamit utálok benne: egy gondolatát, egy adott helyzetre adott reakcióját, egy személyes vonását, egy gesztusát; de őt magát nem vagyok képes nem szeretni. Sokan ezzel nincsenek tisztában. A megélt szeretetet innen lehet felismerni: elfogad a másik olyannak, amilyen vagyok (minden „utálatos” vonással), de ez magam megváltoztatására indít, hogy ne maradjak olyannak, amilyen vagyok, hanem még nemesebb. A padtárs ebben segít: saját jellemével tükröt tart elém, és csiszoló papírként simítja le rólam a felesleges, kiteljesedésemet hátráltató jellemvonásokat.

Jó padtársat nem, inkább egyszerűen padtársat kívánok minden diáknak, aki elfogadásával segíti a szeretet megélését!

Baráti üdvözléssel köszöntöm a Padtárs valamennyi volt és jelenlegi szerkesztőjét és munkatársát!

Eredményes utolsó

Szakál Zsuzsanna

„Zsu”

Talán kissé elfogultan emlékszem vissza az elmúlt évekre, noha alig néhány hónapja, hogy a Padtársnak immár csak a volt szerkesztője vagyok. Rengeteg élményünk volt, és megannyi sikerünk is. Mindig fülig érő vigyorral gondolok a LADIK versenyekre (no meg a könyvutalvány nyereményekre), és az utolsó általános iskolai évemben feltette az i-re a pontot egy újabb siker.

Az újság már régóta nem ért el helyezést a DUE versenyén, amivel egyik szerkesztőtársunk sem

igazán volt megelégedve. Elterveztük, hogy idén (2016) kihozzuk magunkból a maximumot. Hónapról hónapra igyekeztünk színvonalas cikkekkel készülni, érdekes újsággal, témákkal előállni, Kósa Tamás tanár úr segítségével mellett. A munkának pedig meglett az eredménye, hiszen amellett, hogy diáktársainktól is egyre pozitívabb visszajelzéseket kaptunk, a DUE versenyén „A legjobb diákújság” kategóriában a Padtárs 3. helyezést ért el. Habár nyilvánvalóan ballagóként engem mélyen megérintett az eredmény, de ami legeslegjobb volt, hogy az egészet együtt, közösen értük el, és ez volt a legfontosabb dolog, amivel ez sikerülhetett.

A „bubba” bot története

Szeles Patrik

Felemás helyzetbe kerültem a minap. Örömmel olvastam a felhívást a Padtárs 25 éves születési meghívójára, és mondtam igent a meghívásra. Azonban nehéz helyzetbe is kerültem. Kósa Tamás tanár úr kérése volt, hogy írjak pár sort a címben szereplő bot történetéről.

Be kell vallanom, hogy az emlékeim már elég-gé hiányosak arról a Szent György-hegyi kirándulásról, a bot megtalálásáról. Abban azonban biztos vagyok, hogy amikor a botot találtuk és elneveztem „bubba” botnak, akkor, és azóta

sem gondoltam rá, hogy ilyen hosszú idő után is megmarad ez a viccesnek szánt „ereklye”. A történet felidézésében pedig biztosan segítségemre lesznek a régi társak.

Credo

Mert él ő és szeret minket,
Ezt tudod, ez minden kincset.
Így vele telnek napjaid,
Hozzá vezetnek vágyaid.

Ha hajnal jön őt köszöntöd,
A sötétben ő az öröd.
Benne eltörpül a világ,
Nála édes lesz, ami fáj.

Janknegt Edina

Padtárs, és az érem három oldala

Pálmai Bence

Padtárs. Havi megjelenésű, A/4-es méretre nyomtatott, „Feleletmentesítő jeggyel” ellátott. Körötte szavak sokasága, valamilyen struktúra által egymás mögé tuszkolva. Általában rövid terjedelmű, 8-10 oldalas. A lapok száma függ Stubán tanár úr házi feladatának mennyiségétől, vagy Rozika néni számonkéréseinek gyakoriságától. Képek tarkítják, melyeknek sokasága szintén a szerkesztők iskolai elfoglaltságát hivatott jelezni. Néha érdemes megtartani, hogy tudd, mikor kezdődik az őszi szünet, vagy, hogy melyik osztálytársad volt az előző hónapban sikeresebb, mint te... és még a papírgyűjtésre is lesz mit vinned!

A „Feleletmentesítő jegy”-et ollóval vágd ki az újságból! Félévente, tantárgyanként, csak egy jegyet használhatsz fel szóbeli felelet esetén.

Az óra megkezdése előtt tisztelettudóan add át tanárodnak!

Padtárs. Iskolai újság, ahova beléptem az irodalom és a nyelvtan ötös kedvéért. Hétfő délutáni elfoglaltság, melyen egyébként nagyon jól szórakoztam, de mégiscsak időt vett el a délutáni tévézéstől, és/vagy számítógépes játékoktól.

Négy éven át tartó, nagy kreativitást igénylő feladat... – kitalálni mindig egy újabb kifogást, hogy miért nem készülök el időben a cikkel! Egy csapat, melynek részévé válni, és annak maradni, könnyű volt. Azzá tették! De ennek akkor semmilyen jelentőséget sem tulajdonítottam. Borzasztó klisés, ahogy aztán idővel rájöttem, hogy az ott, és Tőle tanultak a későbbi sikerességem alfái. Egy emlék, ami a racionalitásom élesedésével, és nem az idő múlásával vált édeesebbé. Egy érdem, vagy inkább érdemesség, aminek csak később, és folyamatosan próbálok megfelelni.

Padtárs. 25 éve tartó munka... Mit munka, szenvedély! 25 éves, folyamatos mentorság. Diákok jönnek-mennek, szerkesztőségek cserélődnek, miközben a vezető jelenti az állandóságot. Nem a fizikai valójából, és nem is azért, mert Nélküle nyilvánvalóan nem működhetne iskolaújság. Nem azért van Padtárs, mert van, aki működte-ti. A Padtárs egy név, s benne egy halhatatlan szellemiség él. A Padtárs egy tapasztalt, de fiatal férfi. A Padtársra felnézel, a Padtársból erőt merítesz, a Padtárs személyisége irigylésre méltó, a Padtárs motiváló erő. A Padtárs a barátod, és büszkévé tesz, hogy ismered. A Padtárs 25 éves.

2011-2012.

Diák főszerkesztő: Csák Stella, tagok: Csizy Gergő, Szakál Zsuzsanna, Marton Dániel, Balassa Bianka, Szabó Máté, Asbóth Barbara, Giber Zsófi, Marton Réka, Mirollya Dorottya, Németh Júlia, Porkoláb Petra, Zsínkó Dániel, Bagó Zsófia, Bihary Ágnes, Bujtor Blanka, Gógös Rebeka, Györkös Vivien, Hullay Viktória, Szi-Márton Máté, Tüttő Sára

2012-2013.

Diák főszerkesztő: Giber Zsófia, tagok: Andor Boglárka, Bedecs Balázs, Boleradszki József, Bujtor Barnabás, Hullay Marcell, Kárai Ákos, Kéri Kitti, Katinka, Németh Bence, Németh Dávid, Vajda Kata, Bujtor Botond, Csizy Gergő, Radó Rozi, Szakál Zsuzsi, Teichert AnnKristin, Ábrahám Rebeka, Marton Réka, Mirollya Dorottya, Németh Júlia, Zsínkó Dániel

*Hát, nem tudom...

Kósa Petra

2013-2014.

Diák főszerkesztők: Szakál Zsuzsanna és Teichert Annkristin, tagok: Kálmán Réka, Kárai Ákos, Kéri Kitti Katinka, Németh Dávid, Vajda Kata, Bujtor Botond, Csizy Gergő, Gujgiczer Dániel, Nagy Natí, Radó Rozi, Ábrahám Rebeka

Hát, nem tudom... hogy ez a 25 év kevésnek, vagy soknak számít-e. Ha egy nő korát kérdeznénk, biztos azt mondanánk, hogy ennyi idősen a legszebb az illető – persze azt hiszem, bármely korban is tennénk fel a kérdést, ugyanez volna a válasz. Hogy egy újság életében mennyi is a 25 év?! Rugaszkodjunk el egy kicsit...

„A minap láttam magamat meg néhány korombeli társamat egy régebbi cseh filmben. Annak idején karcsúbbak voltunk. Társaim arcának változásához hozzászóktam, a magaméhoz nem. Azóta inkább sötétben borotválkozom.”

(Jiří Menzel)

Jiří Menzelt olvasva, eszembe jutott, ha a Padtárs nézhetne vissza magára, vajon mit látna? 1990 októberében indult, hogy a vonyarci iskolában elkezdhesse pályafutását. Akkor még

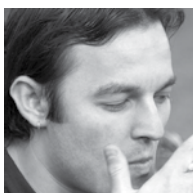
karcsúbb volt, s talán a vonásai sem forrtak ki; kevesebb volt a bölcsesség-ránc az arcán. Idővel aztán egyik sikert érte el a másik után, s azt vette észre, hogy könnyebben találja meg a hangját, összeszokottabb a társaival. Átesett pár változtatáson: fekete-fehérből színes lett, olykor kisebb, olykor nagyobb méretet öltött magára. De kinevelve 8-10 generációnyi „újságíró” – és idézőjel nélküli újságíró is –, megalapozva azok íráshoz, s olvasáshoz való kritikus gondolkodását, nem kell a korát szégyellnie, sőt, derűvel kell tekintenie a jövőbe, hogy aztán a borotválkozás még „idős” korában se okozzon számára csalódást. Vagy legalábbis a lámpafény az előnyösebb arcát világíthassa meg.

Hát, még mindig nem tudom... vagyis mégis: Boldog születésnapot kívánok az én, a mi Padtársunknak!

* Igen, tudom! „Háttal nem kezdünk mondatot... maximum hassal!”

Mennyi?

Horváth Imre

2014-2015.

Diák főszerkesztők: Szakál Zsuzsanna és Teichert Annkristin, tagok: Bába Noémi, Györkös Anna, Hüllay Ákos, Kálmán Réka, Kárai Ákos, Kéri Kitti Katinka, Németh Dávid, Sényi Barnabás, Ujfaluði Dóra, Vajda Kata, Bujtor Botond, Csizy Gergő, Nagy Natí, Radó Rozi, Ábrahám Rebeka, Marton Dániel

2015-2016.

Diák főszerkesztők: Szakál Zsuzsanna és Teichert Annkristin, tagok: Galambos Péter, Kocsis Boglárka, Kozma Panna, Boros-Dömötörfi Lehel, Szöllösi Mirtill, Koma Niko, Kéri Kitti, Ujfaluði Dóra, Vajda Kata, Bujtor Botond, Csizy Gergő, Radó Rozi

Bizony annyi, 25 év. Ennyi telt el azóta, hogy felső tagozatos lettem, s beiratkoztam magyar szakkörre. Igazából beiratkoztam szinte mindenre, ami egy kicsit is érdekelt, később pedig abbahagytam, ami mégsem azt nyújtotta, amire számítottam. Az a bizonyos magyar szakkör egyáltalán nem az volt, amire én gondoltam, de mégsem hagytam abba. A kis ötödikesnek azt mondták, hogy ő most újságíró. Olyan nagy dolgokat csinálhatott, amikről addig csak ritkán hallott. Cikket írt, melyhez kutató munkát kellett végezni. Interjút készített különböző emberekkel, mely során az előre összeírt kérdésekre kapott válaszokat, a hátán cipelt magnóval kazettára rögzítette, otthon pedig addig tekergette a szalagot, míg papírra nem került az anyag. Készített könyvajánlót, rejtvényt és viccrovatot is. Megannyi érdekes, soha nem tapasztalt kihívás. Arról nem is beszélve, hogy az újság összeállítása azzal a szinte mindenre használható csodamasinával – számítógéppel – történt, ami annyira lenyűgözte a kis ötödikest, hogy igyekezett a lehető legtöbb időt a közelében eltölteni.

Ez az érdeklődés aztán idővel átvette a főszerepet: az informatika lett a hobbi, sőt később a munkám is. Szinte el is halványult az emlék, hogy én valaha diákújságíró voltam, de egy véletlen folytán elkezdtem számítógépes grafikával, kiadványszerkesztéssel foglalkozni. Később, talán az egyik osztálytalálkozónk alkalmával került szóba, hogy a Padtárs sokszorosítását ideje volna modernizálni, s így azóta – igaz, csak technikai oldalról – ismét része lehetek az újságnak. De a történetnek még itt sincs vége. Egy másik, szintén Kósa Tamás tanár úr szerkesztésével készülő újság nyomdai munkálataiban is részt vettem már egy ideje, amikor az a megtiszteltetés ért, hogy „megörököltém” tőle a szerkesztői széket. Ismét egy kicsit újságíró lettem, s bár a kihagyott évek hatása nagyon is érezhető, a feladat mégsem teljesen idegen. Valahol ott van még belül az ötödikes, aki annak idején sem ijedt meg a rá váró feladatoktól.

Úgy látszik, bizonyos dolgok nem igazán változnak az idők során. 25 év eltelt, én pedig épp egy cikk befejezését írom, ami a Padtárs hasábjain fog megjelenni. Persze csak akkor, ha sikerül befejezni lapzártáig, és a „tanárbácsi” is rábólint.